

Pranas Bielevičius: Šiuo metu yra taip vadinamas Advento laikotarpis, kada žmonės laukia ramybės, džiaugsmo. Kai kuriems tas laikotarpis ir tik lieka laukimu, nes ramybė, džiaugsmas, kurį Viešpats nori duoti kiekvienam, į jų širdis taip ir neateina.

Šiandien noriu kalbėti apie džiaugsmą Viešpatyje. Mūsų gyvenime yra labai daug liūdnų dienų. Dažnai mes daug dėmesio skiriame aimanom, bumbame vienas kitam, būname nepatenkinti. Panašiai elgiamės ir Dievo atžvilgiu, Jo veikimui mūsų gyvenime.

Evangelijos pagal Luką 1 skyrius dažnai skaitomas prisimenant Kristaus gimimo dieną. Jis jau seniai gimė. Mes tik prisimename šią svarbią dieną. Dievas įvykdė savo pažadą. Jeigu nebūtų šios dienos, tai nebūtų nieko, kas galėtų žmogų sutaisyti su Dievu, nes žmogus yra bejėgis pats susitaisyti su Dievu. Jam yra neįmanoma pačiam išspręsti nuodėmės problemą, tačiau Dievas per pranašus daug kartų žadėjęs apie ateinantį Mesiją, atsiuntė Gelbėtoją. Ne veltui Evangelijoje pagal Matą parašyta, kad Jis yra tas, kuris išvaduos savo tautą iš nuodėmių. Tai yra pats svarbiausias tikslas, dėl kurio į žemę atėjo Kristus. Bėda ta, kad mes, bėgdami per gyvenimą, priprantame prie įvairių švenčių, ir kartais tai tampa rutina. Mes to neįvertiname, nes

nuolat bumbame: tai pinigai nuvertėja, tai drabužiai per prasti, tai mūsų valdžia blogai elgiasi.

Mes daug kuo galime būti nepatenkinti, bet Dievas nori, kad mes išmoktume ne tik liūdėti, bet ir džiaugtis. Tai padaryti nėra lengva, nes kai žmogus įpratęs nuolat murmėti, tuomet nesugeba įvertinti to, kas jo gyvenime yra gerai. Ir šiandien daug žmonių laukia gimstančio Kristaus, bet ar sulauks Jo gimstant savo širdyje? Pats svarbiausias šiandien dalykas yra toks – ar Kristus yra žmogaus širdyje? Ne veltui Raštas įtikėjimą į Jėzų Kristų vadina antruoju gimimu, nes kiekvienas žmogus turi gimti iš Dvasios. Tai reiškia leisti Kristui gimti mūsų širdyse. Tai yra labai svarbu.

Kai skaitome Raštą, matome, kad esame nusidėjėliai. Dievas to nenori, Dievas to nemėgsta. Mes dažnai užmirštame, pasidžiaugti tais gerais dalykais, kurie yra mūsų gyvenime. Mes susėdę prie šventinio stalo, nesugebame vienas kitu pasidžiaugti, nesugebame padėkoti vienas kitam, nesugebame padėkoti Dievui.

Noriu atkreipti jūsų dėmesį į Marijos džiaugsmą, kurio buvo pilna jos širdis. Noriu, kad ir mes šlovintume Dievą, kaip Jį šlovino Marija, ir sakytume: „Garbė Tau, Dieve, nes Tu esi vertas gyriaus! Tu įvykdei tai, ką pažadėjai per pranašus! Garbė Tau už tai, kad atėjai į mano širdį, į mano gyvenimą!“

Jeigu to jūsų gyvenime nėra, tai esate apgailėtini. Jeigu nuolat liūdime, tai mūsų gyvenime atsitinka štai kas – tą liūdėsį sėjame kitiems.

Turiu filmą apie vandenį. Mokslininkai tyrė jo savybes. Atėjęs gerti vandens žmogus sakydavo arba gerus žodžius, arba blogus. Mokslininkai pastatė vandens stiklinę namuose, kur žmonės pykstasi. Po to per mikroskopą tyrinėjo, kaip atrodo molekulės. Nieko gražaus nerasdavo. Kai padėdavo stiklinę namuose, kur būdavo taika, geri tarpusavio santykiai, tai per mikroskopą matė labai gražius vaizdus. Labai panašu į saulutę. Tas filmas nėra krikščioniškas. Jeigu netikintys žmonės gerai supranta džiaugsmo vertę, tai mes, tikintys, turime juo labiau suprasti. Mes turime pagrindą: Dievas buvo pažadėjęs ir Jis įvykdė savo pažadą.

Luko 1,46-55: „*O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį, ir mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė man Galingasis, ir šventas yra Jo vardas*

!

Jis gailestingas iš kartos į kartą tiems, kurie Jo bijosi. Jis parodė savo rankos galybę ir išskleidė išdidžios širdies žmones. Jis numetė galiūnus nuo sostų ir išaukštino žemuosius. Alkstančius gėrybėmis apdovanojo, turtuolius tuščiomis paleido. Jis padėjo savo tarnui Izraeliui, prisimindamas gailestingumą, kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams – Abraomui ir jo palikuonims per amžius

“.

Marijos šauksmas Viešpačiui. Garbinimas Viešpačiui, nes Jis išpildė savo pažadą. Marija taip kalba aplankiusi savo pusseserę Elžbietą. Ar Marija čia sako: „Dieve, ačiū Tau?“ Kaip dažnai mes sakome: „Viešpatie, ačiū, kad mane saugai, globoji.“ Mes dažnai tai darome lyg atlikdami apeigą. Mes net nepastebime, kad valgome nesimelsdami. Mes nesidžiaugiamo tuo, ką turime namuose.

1 laiške Tesalonikiečiams sakoma: „Džiaukitės ir dėkokite Dievui, kai esate pavalgę, apsirengę, kai turite kur padėti galvą.“ Kodėl? Nes realiai mes galime įsitikinti tuo, ką Dievas yra parašęs. Jis teigia, jeigu žmogus teisiai gyvens, tai Dievas jo niekada neapleis. Visada bus pavalgęs, pasirengęs, turės kur galvą priglausti. Tai yra pats minimumas, ką Dievas yra pažadėjęs.

Ekleziasto 3,4: „Yra laikas verkti ir juoktis; laikas gedėti ir šokti.“

Labai gaila, bet mes nemokame džiaugtis. Mokykimės džiaugtis.

Evangelijose pasakyta, kad ateis laikas dalyvauti vestuvių pokylyje, bet daug kas nebus tam pokyliui pasiruošę: gal rūbai bus netinkami, gal širdis nebus paruošta. Jie nebus priimti.

Kartais mes formaliai, be džiugėsio širdyje, žiūrime į Kristaus gimtadienį. Ne to mums reikia. Juk tai liečia kiekvieną asmeniškai.

Atidžiau perskaitykime Luko 1,46-47 eilutes: „*O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį, ir mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju*“.

Ne veltui Jėzus sakė: Kam daug atleista, tas daug myli.

Mes turime pagalvoti, kad užtenka vienos nuodėmės ir žmogus patenka į pragarą. Rašte nesakoma, kad yra nuodėmių problema. Sakoma – nuodėmės problema. Mes padarome daug nuodėmių. Bet kokia didelė Dievo malonė. Jis siuntė savo Sūnų tam, kad šis mirtų už mūsų nuodėmes ir mūsų nusikaltimus. Jei mes suvokiame savo nuodėmių dydį, tai koks didelis džiaugsmas turėtų būti mūsų širdyse, kai suvokiame Dievo gailestingumo dydį!

Taip, mes būname pavargę, nusiminę, dažnai neišsipildo mūsų viltys ir troškimai, bet tai yra laikini dalykai.

Apaštalas Paulius sako, kad mes turime gyventi šio pasaulio rūpesčiais, bet turime nepamiršti apie savo dangišką tėvynę, nes šio pasaulio dalykai yra laikini. Pakelkime savo akis ir pažvelkime į savo dangišką tėvynę. Pamatysime, kad pagrindas nėra mūsų geri darbai, mūsų pastangos, mūsų dievotas elgesys, bet Jėzaus Kristaus auka, tas Dievo įvykdytas pažadas. Kaip mes galime šlovinti Dievą? Kaip mes galime džiaugtis? Mes galime liudyti, kaip Dievas veikia kiekvieno gyvenime. 103 psalmė yra pabrėžinimas kiekvienam. Kur mūsų džiaugsmo šaltinis? Ar pinigai? Juk jie nuvertėja. Kad ir kiek daug jų turėtume, jie neatneša džiaugsmo. Jeigu mūsų džiaugsmo šaltinis yra kažkas, bet ne Dievas, tai anksčiau ar vėliau tai baigsis. Dievas beldžiasi į kiekvieno žmogaus širdį ir nori pasakyti: „Aš esu tavo džiaugsmo šaltinis. Aš nesikeičiu. Aš įvykdu tai, ką esu pažadėjęs.“

Psalmių 103,1-2: *„Laimink, mano siela, Viešpatį, ir visa, kas yra manyje, Jo šventą vardą. Laimink, mano siela, Viešpatį ir neužmirk visų Jo geradarysių.“*

Žodis „laimink“ reiškia sakyti visa, kas yra gėra. Laimina ne tik tas, kas yra aukščiau.

Kai Jėzus per Vakarienę palaimino duoną ir vynmedžio vaisių, Jis dėkojo, garbino Viešpatį.

Ši psalmė moko mus džiaugtis Dievu, nes daug dalykų gyvenime anksčiau ar vėliau sugrius. Jeigu mes prarandame išganymo džiaugsmą, tai nebelieka kuo daugiau džiaugtis, nes visa kita kinta.

Gal jūs skaniai pavalgėte ir džiaugiatės, bet pas jus gali kažkas ateiti ir bus išmėginta jūsų kantrybė. Ir jūsų džiaugsmas dings. Gal jūs nusipirksite labai gražų automobilį, bet kas nors užkliudys jį ir jūsų džiaugsmas dings.

Daug dalykų mūsų gyvenime yra laikini. Raštas moko, kad mes turime ir jais išmokti džiaugtis ir vertinti, bet ne tai turi būti pagrindas, ant kurio pastatytas mūsų gyvenimo džiaugsmas, bet Dieve.

Džiaukis Viešpatyje. Neužmirškime Dievo mums daromų geradarysčių. Pastebėkime, kad Dievas mums pataria, kai skaitome Raštą. Dievas duoda patarimą per kitus žmones, kai duoda šeimą. Kartais manome, kad patys galime viską pasiekti, bet iš tikrųjų mes to nepasiektume, jei Dievas neglobotų, nelaimintų, tai visa tai ištirtų lyg sniegas.

Psalmių 103,3-22:

Jis atleidžia visas tavo kaltes ir gydo visas tavo ligas.

Jis išperka tavo gyvybę iš pražūties ir savo malone bei gailestingumu tave vainikuoja.

Jis pasotina geru tavo burną, ir atsinaujina tavo jaunystė kaip erelio.

Viešpats vykdo teisybę ir teismą prispaustiesiems.

Jis savo kelius apreiškė Mozei, ir Izraelio vaikai matė Jo darbus.

Gailestingas ir maloningas yra Viešpats, lėtas pykti ir turtingas gailestingumo. Ne visados Jis barasi ir ne amžinai rūstauja. Jis nepasielgė su mumis pagal mūsų kaltes ir neatlygino mums pagal mūsų nuodėmes. Kaip dangus yra aukščiau virš žemės, taip didis yra Jo gailestingumas

tiems, kurie Jo bijo. Kaip toli nuo rytų yra vakarai, taip Jis atitolino nuo mūsų nuodėmės. Kaip tėvas pasigaili vaikų, taip Viešpats gailisi tų, kurie Jo bijo. Jis mūsų prigimtį žino, atsimena, kad esame dulkės. Žmogaus dienos yra kaip žolė, kaip lauko gėlė jis pražysta. Vos tik papūtė vėjas, jo nebėra, jo vieta jo nebepažįsta. Bet Viešpaties gailestingumas per amžius tiems, kurie Jo bijo, ir Jo teisumas lieka vaikų vaikams tų, kurie Jo sandoros laikosi, atsimena Jo įsakymus ir vykdo juos.

Viešpats danguje pastatė savo sostą, Jo karališka valdžia valdo viską.

Laiminkite Viešpatį jūs, angelai, galingi jėga, kurie vykdote Jo žodį, Jo balsą išgirdę.

Laimink Viešpatį, Jo kareivija, Jo tarnai, kurie vykdote Jo valią.

Laiminkite Viešpatį, visi kūriniai visoje Jo viešpatystėje.

Laimink, mano siela, Viešpatį!"

Noriu jus padrąsinti. Pastebėkite, ar norite džiaugtis? Ar sugebate atskirti savo niūrią kasdienybę nuo džiaugsmo akimirkų, kurias Dievas suteikia? Šitos dienos turėtų būti džiaugsmo, o ne liūdesio dienos, nes Dievas įvykdė savo pažadą. Ar tai mus džiugina? Turėtų džiuginti. Paklauskime kiekvienas pats savęs. Jeigu tai mūsų nedžiugina, tuomet ieškokime to, kas tą džiugesį iš mūsų atėmė.

Karalius Dovydas kitoje psalmėje sako, kai jis nusidėjo: „Viešpatie, sugrąžink man išganymo džiaugsmą.“

Vieni išganymo dar nėra patyrę. Todėl noriu jus paraginti, jeigu jūs dar nesusitaikėte su Dievu per Kristaus auką, padaryti tai. Jeigu jūs susitaikėte su Dievu, bet praradote tą džiaugsmą, raginu – susigrąžinkite jį.

Dievas Senojo Testamento laikais davė šventes dėl to, kad žmonės daug ką užmiršta. Ką žmogus geriausia atsimena? Visas savo nelaimes. Apie ką susitikę žmonės dažniausiai kalba? Apie tai, kokie jie yra nelaimingi. Dažnai taip elgiasi ir tikintieji. Nėra blogai pasidalinti savo gyvenimo patirtimi ir savo skausmais, bet tai nėra svarbiausias dalykas. Mes nesugebame pamatyti, kas svarbaus ir gero vyksta mūsų gyvenime. Mes nesugebame džiaugtis vienas kitu. Šeimose nesugebame dėkoti vienas kitam. Aš nesiūlau jiems į gyvenimą žvelgti pro rožinius akinius, bet bus nenormalu, jeigu visą likusį laiką neišmoksime džiaugtis, nes pagrindas džiaugtis tikrai yra. Paskatinkime ir kitus džiaugtis, kad ir kiti pamatytų, koks nuostabus yra gyvenimas. Kai mes dalinamės Evangelijos žinia, labiausiai džiaugiamės Viešpačiu, o ne tuo, kad buvau nusidėjėlis, o dabar toks jau nesu. Pasikeitė mūsų elgesys, mūsų pažiūros. Mes džiaugiamės, kad Viešpats atėjo į mūsų gyvenimą, kad Jis teikia pasimėgimą, viltį.

Baigdamas noriu jus paraginti ir padrašinti – prisiminkite tuos gerus dalykus, kurie vyksta jūsų gyvenime. Kai Dievas duoda prisiminimo šventes, džiaugsmo šventes, neateikite surūgusiu veidu. Noriu, kad mes, kaip Marija, galėtume sakyti: „Mano siela šlovina Viešpatį. Mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju.“ Amen.

Pranas Bielevičius

2008-12-21, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius